

Прича из свакодневице – Горан Јовановић**ЖЕРМИН ЖИБАО**

Читам Жермин Жибао. Да видимо шта се дешава у том дијелу свијета. Волим да сам *добро информисан*. Читам све наше локалне агенције. *Анем, Срну, Беџу, Тању, Фену*, затим све листове из бивше Југославије, *Полиџику, Побједу, Блиц, Новост, РТС, Вијести, Јуџарњи и Вечерни лист, Индекс, Слободну Далмацију, Кликс, РТРС, Дело, Вечер, Коха ди Торе, 24 оре*. Након тога све локалне медије из мог града и пар околних градова. Пет-шест. После локалних медија прелазим на *свјетске иџанџе Си-Ен-Ен, Би-Би-Си, Дојче Веле, Монд, Раша Тудеј, Сџуџњик, Ел Мундо, Коријере дела Сера, Фолха де Сао Пауло, Тајмс – Индијске новине* и на крају *Жермин Жибао*. Њега остављам за крај некако симболично. То је први лист чије сам име запамтио. Било је то давно, можда сам имао пет или шест година и одрасли су гледали дневник на *црно-бијелом* телевизору. Сада знам да је тај телевизор био *ламџаш*, шта год то значило. Данас имам танки телевизор попут листа неког дебљег картона који има вај-фај конекцију Јутуб, Нетфликс, ХБО, Дизни, а тада смо имали великог *жуџој ламџаша*. Сјећам се живо како су на дневнику говорили о догађајима на неком тргу у Кини и сви одрасли су забринуто гледали натмурених чела и ћутали док је репортер говорио и на крају казао – *Како џреноси Жермин Жибао*. Дуго сам замишљао шта то значи. Да ли је Жермин Жибао име неког јако важног Кинеза, толико важног да његове ријечи морају да се преносе и како се то пре-

носе, колико су тешке кад их људи носе? Или је то можда неко егзотично јело са непознатим састојцима које се прави између осталог од жабе јер је Жермин Жабао, а не Жибао. Да ли је Жермин у свари Жармин Жибао па не ни Жибао него Жигао па све то има везе са ватром и сунцем и Жармин Жигао је нека велика бакља коју људи преносе да освијетле неки *мрачан праг*, пут или кут? Ноћима сам хипнотички понављао то име гледајући у таму собе док не би изгледало као да се Жермин Жибао издиже изнад мене и лебди у ваздуху, док ја такође лебдим нешто испод Жермина, који је у ствари постао дио мене јер сада излази из мојих груди, ширећи се све више док не захвати читав кревет, читаву собу, читав свијет и док слогови не почну да се мијешају и губе постајући само мисао о Жермин Жибаоу, па се све распадне у милион свјетлуцавих Жермин сунаца и ја *ућонем у сан*.

Кад мало размислим, одговара ми да читам Жермин на крају. Жермин говори само провјерене вијести, на провјерен начин, провјереним говором, као прави *јлас народа*. Уколико се усуди да оде мало унапријед то никада не иде предалеко у неку невидљиву маглу и даљину у којој живе усијане главе, већ је то неки податак који иде само један корак испред, одмах ту иза угла, тамо гдје смо и сами могли да претпоставимо да ће бити да се нисмо лијенили да размишљамо, у смјеру у којем треба да иде, у току који већ деценијама тече куда је кинеска влада одлучила да тече. Да, Жермин је идеалан за крај читања вијести јер нема никаквих сензација, крвавих драма или *обнажених гама*. Нема свега онога што би могло да узбурка крв и да узбуди човјека будући притајене страсти у њему. У њему нема жуте

штампе већ је стари добри Жермин попут Жуте ријеке што миленијумима мирно и постојано тече у истом правцу, са по неком бујицом, по неким изливом из корита ријеке, тек да не буде превише мирно и монотono, да испрати *природан* ток промјене, и нема те *силе* која може да је зауставити.

Да бих прочитао све ове портале, новине и агенције треба ми око четири сата. *Мање-више*. Зависно од дневних околности. Најбоље је када су неке кризе или сукоби. Тада има да се чита буквално цијели дан, а нове вијести само пристижу. Сјећам се са носталгијом арапског прољећа или руске анексије Крима. Ех, каква су то времена била! Могао си да читаш разне чланке са лица мјеста са сликама и видео записима, разна мишљења и анализе стручњака, интервјуе са политичарима и војним званичницима, па тек репортаже храбрих новинара и новинарки, да будемо *родно* коректни, са локалним војним лидерима! И то траје данима! Све вијест на вијест, све догађај на догађај, прес конференција за прес конференцијом! Тако је радно вријеме знало да прође за час, а да се не дотакнем досадне економије или спорта па то остаје за касније или за *никад*. Сада је неко затишје већ скоро пола године. Сви пишу исте копи-пејст текстове како се заштитити од короне, како да смршате, како да сте боли у кревету или како да учите кад вас неко лаже, тако да све завршим за неких три сата и онда ми остаје *још сав времена* до паузе. Да бих прекинуо вријеме враћам се на почетак и листам један по један портал. По реду.

На паузи изађем на цигару, кафу и сендвич у кафић преко пута општине и ту причам са колегама или странкама о томе што се догађало тог дана. Никад не дајем миш-

љење о догађајима јер може погрешно да се протумачи, као да нагињем некој старни или још горе, *њоірешној сїрани*. Само говорим о томе шта се збило у тој и тој земљи и том и том граду у маниру врсног хроничара и познаваоца свјетских околности. Најтежи су они дани када нема дешавања. Тада говоримо о томе колико је људи умрло у Италији од вируса како је то ужасно, али и добро за њихову напаћену економију, како је Тесла био велики научник, неважно чији, како Ђоковић добро игра и како га мрзе јер је Балканац, или како је Тито био велики политичар иако је побио много људи. Ето, приче, да се убије тих сат и по, два сата паузе. Понекад причамо о послу или о *њородици*. Но то је углавном како је посао тежак и компликован, како има много непотребне папирологије и како би требало да нам уведу компјутере у канцеларије, или како је нечија жена тешка и досадна, неразумна јер има само да чува дјецу, кува ручак и спрема кућу, а тај неко се одире од посла па кад дође кући желио би само да се одмори али не може, а често нема ни ручка или је једно те исто за ручак, или су дјеца напорна, стално се свађају међу собом и туку, па једно плаче, а друго се смије, па мора да их раздваја и да суди *ко је крив...* А коме се то ради после цијелог дана на послу? Ко жели да се врати кући *њоше* после осам сати проведених за радним столом? Нико, наравно, па ни ја. Зато сам развио спор начин вожње. Возим око 30 на сат. Баш као ограничење у центру Њу Јорка што сам прочитао на Си-Ен-Ен-у. Кажу да је то револуционарно и да ће то натјерати људе да мање користе аутомобиле. Возим јако полако, враћајући се тих осамсто метара од посла према кући. Обавезно свратим у продавницу, па макар и ништа не морао да купим. Тада частим дјецу чоко-

ладом или жену неком грицкалицом, кока-колом, нечим што воли да грицка увече уз серију. Ту *ушћегим* неких сат времена. Бирам сваки производ као прави школовани нутрициониста. Чак не ни као нутрициониста, него као Хиџијеничар исхране како ми је објаснила нека странка која је завршила медицину за то звање и јако се љутила што смо је звали нутриционистом... Загледам поријекло хране, количину соли и обавезно калорије, из чега су, из бјеланчевина, хидрата или масти, па које су масти у питању, засићене или незасићене и колико је хидрата из шећера, а колико из скроба. Читам етикете на *нашем* језику и на енглеском, да бих био сигуран да није нека превара у питању. Размијештам кесе полако, постављајући их на задње сједиште тако да ни једна не може да склизне ако будем морао да заочим нагло. Можда не би ни пале због моје споре војње, но за сваки случај... Степеницама се пењем лагано, упирући ногама јако о под, вукући се снажно руком за гелендер, док у другој благо савијеној у лакту држим све кесе. Ипак су те степенице моја дневна физкултура па покушавам да *извучем* што више из њих. Да мало прорадим све мишиће ногу и руку, колико могу. Углавном, од посла до куће ми укупно треба неких сат и 20, или сат и 30 минута ако је гужва у саобраћају. Ових осамсто метара је читав *мој свијет*. Мимо куће и канцеларије. И новина.

Кад дођем кући, тих првих сат времена је занимљиво. Причам са дјецом и женом, говоре ми како су провели дан и јако ме изгрле и изљубе па се поставља ручак само за мене јер су они сви већ јели, свако у своје вријеме. После ручка почиње *њакао*. Ако су лијепи дани нешто је боље, јер дјеца изађу напоље па ми остаје да слушам женине

празне приче, планове и идеје и да климам главом док се смијешим увјежбаним осмијехом срећног задовољства, пожељним код сваког супружника. Могу тада у позадини да пратим неку емисију на телевизору, само морам на пазим да се не *удубим њревише* јер ако примјети да сам одлутао или не одговорим на серију брзих питања, или одговорим погрешно виче:

– Је л’ ти слушаш мене! Укључи се мало јадан не био!

Уколико су кишни или хладни дани та четири сата су *бескрајна*. Ту се види права релативност времена. Никако да се заврши вече, као да траје годинама, попут оног филма, гдје један сат проведен на некој планети траје као седам година на Земљи. Све се слије у једну велику бесциљну згужвану *ѡругву* времена, простора, људи, вике, свађе, пребацивања. Жена и ја се не свађамо наглас никада. Свађамо се само дугим и пријекорним погледима да не би *ѡдгривали ауѡориѡетѡ* једно другом пред дјецом. Обично се то сведе на њене погледе типа: *Јебаћу ѡи маѡер за ово кад леѡнемо!* И моје збуњене: *Шѡа сам саг урадио?* Искрено не знам у деведесет посто случајева шта сам погрешно рекао или урадио. Чак ни пошто ме изриба пред спавање неколико сати касније. Неких ноћи заборави или је преуморна па само заспе, а неких ме риба бијесно сатима, у пола гласа са грчком у грлу и пјеницом на устима којом ме заплувава пјевајући своју бијесну *усѡаванку*: *Је л’ чујеш ѡи мене, будало једна незрела?! И слично*, док покушавам да се искључим и понављам у себи *Жермин Жибао* дуго, дуго, док слогови не почну да се мијешају и губе постајући само мисао о Жермин Жибаоу па се све распадне у милион свјетлуцавих Жермин сунаца и ја *уѡонем у сан*.

О ПИСЦУ



Горан Јовановић је рођен 1982. године у Бару где је завршио основну и средњу школу. За време средње школе бавио се новинарством на локалном радију и у локалним новинама. После средње школе одлази на студије књижевности у Београд. Након завршетка факултета враћа се у Бар и ради као новинар и издавач у издавачкој кући *Гиліамеш*. Књижевношћу се бави дуго, за своју душу.

Објављује од недавно.

